

Păstor

Achim Leu

Motto

Pe-un picior de plai ,
Pe-o gură de rai,

La vremea nașterii luminii,
Pe undeva la poarta lumii,
Zburam pe aripi moi de vis,
Printr-un feeric paradis.
Și când am coborât din zbor ,
M-am prefăcut într-un păstor,
Care-și oprise turma lui,
Sub frunza deasă-a bradului.
Bradul cel nalt crescut pe stîncă,
Ce liniște! Ce pace-adîncă!
De se-auzeau stele clipind,
Și licuricii licărind!
De-ți simțeai sufletul cîntînd,
Sub cel brad nalt în vîrf c-o stea,
Și codrul, codrul ,fremăta.

Deodată-n liniștea adîncă,
Un icnet surd țâșni din stîncă!
Un uruit de munți căzînd,
Simțeai pe sub pămînt mergînd,
Șerpilor cutrmurelor, care,
Zdrobeau Pămîntul în strînsoare,
Zbătîndu-se, trăgînd cu coada,
Sa duca în abisuri prada.
Pucioasa zvârlită pe nări,
Întunecase patru zări,
Din coama lor cu solzi de fier,
Ploua cu fulgere spre cer,
Și se-auzea în jur vuind,
Șuierul lor un val crescînd,
Și codrul codrul fremătînd !

Cînd s-a oprit cumplita forță,
Sub luna tremurîndă torță,
Păstoru-în palida lumină,
Ca de vedenii se închină!
Balastr ce putea să fie,
În pâcla-aceia ruginie?
Simțea aproape că-l atinge,

În pâcla-aceia ca de sânge!....
Doar când căzu praful cel rău,
Văzu păstorul negrul hău,
Șanțul adânc ,imens tranșeu,
Ce se pierdea departe-n zare ,
Despărtind turma de izvoare...
Târziu când s-a mai luminat ,
Și soarele privea-ncruntat,
Parcă-ntrebând ,ce s-a ntâmplat?
Ce plug imens ,la ce-nhămat ,
Atras această brazd-adâncă,
Între păstor și între luncă?
Dar ca un clopot tras în dungă ,
La capul unui muribund ,
De jos îi răspundeau vuind,
Ecoul pietrelor curgând ,
Și codrul.codrul, freătând!

Tu soartă rea,tu rea ursită,
Care ne cerni ca printr-o sită,
De ne împarți în morți și vii,
În fericiți sau în pustii...
Eu poate ți-s dator ceva,
Dar de ce chinui turma mea?
-Nu vezi cum soarele ce urcă,
Încinge cenușia stâncă,
De ne cuprinde-al setei foc?
Cum oile spre mine-ntorc
Ochiilor umezi , parcă plâng ,
Și-apoi privesc verdele crâng?
Cum eu avînd așa aproape ,
Proaspăta iarbă, limpezi ape,
Le-ocolesc ochii,le-alung bînd,
De lângă șanțul fără fund?
Și cat în jur strigînd,cerșind,
Să mă ajute cineva....
Dar nimenea nu-i răspundea,
Doar codrul,codrul fremăta.

Bradul meu drag ,cu fruntea-nstele
Drept ca și țelul vieții mele...
Ce falnic înfruntai furtuna,
Sub poala ta păzindumi turma...
Mereu la greu m-ai ajutat ,
Iar sufletu-mi de vîrf legat,
Mi-l urcai sus, sus către stele,
Izvor de vis și de putere.
Vin iar cu inima-mi plîngînd ,

Și-ti cer să mă ajuți ,murind...
-Te-oi doborâ ca să te fac punte,
Spre crângul cu izvoare multe.
Iar șanțul rău l-oi astupa,
Cu trupul tău,cu viața ta!

Atât de mult a suferit ,
Păstorul pân-s-a hotărât,
Ca să lovească trunchiul drept,
De parcă îi săreu din piept,
Bucățile de așchii albe ,
Ce se-nșirau ca niște salbe
În jurul celui sortit morții...
Și doar târziu ,în geana noptii,
Atunci căzu falnicul brad,
Și codrul, codru-a fremătat!

Cînd a căzut frumosul brad,
Orcine s-ar fi așteptat,
S-audă un năpraznic tunet...
Dar ce ciudat..Un simplu sunet,
Ca un oftat, ca un suspin..
Și bradu-ngenunchează lin,
Cu trunchiul peste șantu-adînc ,
Cu vîrfu în mijloc de crâng..
Cu el căzu din cer și-o stea
Iar codrul,codrul ,fremăta!

Dar ce-a putut să se arate
Vre-o zgribțuroaică?..Vre-un nor poate?
Ce a umbrit palida lună?..
-Priviți ! E ea ,ursoaica brună!...
Cu colții albi sticlind în noapte,
Cu balele însîngerate ,
Cu ochii doi cărbuni ,răi ,roșii
Și ghearele coase-ale morții...

Din întuneric pîndind lumea,
Tăcută ca nenorocirea,
Venea încet,drept, fără frică
Săsi ia necuvenită dijmă,
Cum și-o lua de mii de ani,
Dintre mioare și ciobani...
Și nimenea pe acest munte,
N-avu curajul să o -nfrute!
Toți înălțau spre cer privirea,
Uitînd că-n mână au securea...
Sau căutau grăbiți tufișul

Uitând toporul și tăișul...

Și se-ntâmpla, păstor sau turma,
Să scape vii pierzându-și urma...
Însă pe cenușia stâncă,
Înconjurați de brazda-adâncă,
Cum dă nconjorul fierul roții
Vom pieri toți sub gheara morții...
Așa gândea atunci păstorul,
Simțind cum îl cuprinde gerul,
Frica-aceea blestemată,
Ce o cunoaștem doar odată...
Și-atât ar fi dorit să fugă!..
Dar nu putea să se mai smulgă,
Din încleștarea disperării...
Și-ursoaica precum mersul vremii,
Încet, încet ,s-apropia...
Iar codrul, codrul fremăta!

N-am cum să fug din calea sorții..
Da,voi sta demn în fața morții,
La fel cum făceau și strămoșii,
Simțind în spate ochii roșii,
Și colții ghiarele de fier
De-și înalțau ochii spre cer,
Ca să termine-n pace ruga...
-Erândul meu! A sosit bruna!..

Dar când privi bolta-nstelată
Își dete seama deodată,
Că de pe cer lipsea o stea...
O stea ce-odată strălucea,
Pe fruntea verde-a bradului,
Cel drept ca țelul vieții lui...
Și golu-acela de pe cer,
Curgea ca o durere-n el.
De-i apăsa privirea-n jos,
La trunchiul bradului frumos..
La jertfa lui, râvnita punte,
Spre crângul cu izvoare multe...
Simți în el ceva schimbat,
Și codrul,codru-a fremătat!

Atunci se hotără păstorul,
De o lovi scurt,cu toporul,
Sus ,cât de sus putu ajunge,
De fierul în bucăți se frânge ,
Iar sângele țâșni ,pârău,

Mai negru ca al lumii rău.
-Un urllet lung zgudui zarea,
Iar luna ca și lumânarea ,
A pâlpâit bătută-vânt,
Și cădeau stele pe pământ!...
-Priviți-o cum se prăvălește,
Prinzând păstorul ca-n tr-un clește!...
Și-atât de tare-n gheare-l strânge,
Pân-se una sânge cu sânge,
Topinduli-se viața-n vine
Cum „ Răul” se topește-n „ Bine”

Văd soarele stingându-se
Pământul, învârtindu-se
În mari spirale,parcă-o roată,
Mar azvârli pe bolta-naltă,
Și-apoi vin vâjâind în jos,
Prin întunericul pufos,
Spre țărna umedă a morții,
Care mi-a prins obada roții.
-Nu te opri roată de tors,
Nu mă lăsa acolo, jos...
-Mai mișcă-ți roată spițele,
Poate-mi mai văd oițele...

Ca printr-o ploaie de argint,
Păstorul a mai deslușit,
Lângă izvor, în crângul verde,
Tremurătoare, albe pete,
Ca niște flori! Dar nu erau,
Că-n fiecare cald ardeau,
Lacrimi curate, ca de rouă,
Din care se părea că plouă,
Lumin-aceia de argint!
Și apoi totu-a dispărut...
De-a mai rămas un zâmbet blând,
Și codrul, codrul , frematând.

Achim Leu